

НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ УКРАЇНИ

Україна, 01008, м. Київ, вул. Грушевського, буд. 5

№ 31-КС
вх 24.09.2015

Конституційний Суд України
01033, Київ-33, вул. Жилинська, 14

Суб'єкти права на конституційне подання
20 народних депутатів України

Уповноважені за дорученням:

Народні депутати України:
Королевська Наталія Юріївна
01008, Україна, м. Київ,
вул. Грушевського, 5
Ел. пошта: Korolevska.Nataliia@rada.gov.ua

Німченко Василь Іванович
01008, Україна, м. Київ,
вул. Грушевського, 5
Ел. пошта: Nimchenko.Vasyl@rada.gov.ua

Шпеню Дмитро Юрійович
01008, Україна, м. Київ,
вул. Грушевського, 5
Ел. пошта: Shpenov.Dmytro@rada.gov.ua

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПОДАННЯ

щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 9 розділу I Закону України "Про внесення змін та визнання таким, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України" від 28 грудня 2014 року № 76-VIII

Відповідно до статей 147 і 150 Конституції України, пункту першого статті 13, статей 39, 40 Закону України від 16 жовтня 1996 року № 422/96-ВР "Про Конституційний Суд України" звертаємося до Конституційного Суду

України із клопотанням про визнання неконституційними пункту 9 розділу I Закону України "Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України" від 28 грудня 2014 року № 76-VIII (Голос України, 2014, 12, 31.12.2014 № 254, спецвипуск) (далі – Закон № 76).

Прийнятим Верховною Радою України Законом № 76 внесено, зокрема, зміни до Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" від 22 жовтня 1993 року № 3551-XII (далі – Закон № 3551) (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 45, ст. 425 із наступними змінами), якими ліквідовано, звужено та обмежено існуючі права та свободи громадян, на яких поширюється чинність вказаного закону.

На виконання вимог пункту 4 частини другої статті 39 Закону України "Про Конституційний Суд України" наводимо правове обґрунтування невідповідності пункту 9 розділу I Закону № 76 статтям 8, 21, 22, 46 Конституції України (неконституційності).

Пунктом 9 розділу I внесено зміни до Закону № 3551, якими ліквідовано ряд пільг, що були ним передбачені, а саме:

1) скасовано право на безплатний проїзд усіма видами міського пасажирського транспорту, автомобільним транспортом загального користування в сільській місцевості, а також залізничним і водним транспортом приміського сполучення та автобусами приміських і міжміських маршрутів, у тому числі внутрірайонних, внутрі- та міжобласних незалежно від відстані та місця проживання, яке мали учасники війни та особи, на яких поширюється чинність цього закону (виключено пункт 7 частини першої статті 14 та пункт 7 частини першої статті 15);

2) для учасників війни та осіб, на яких поширюється чинність цього закону, скасовано право на безплатний проїзд один раз на два роки (туди і назад) залізничним, водним, повітряним або міжміським автомобільним транспортом незалежно від наявності залізничного сполучення або проїзд один раз на рік (туди і назад) вказаними видами транспорту з 50-процентною знижкою (виключено пункт 16 частини першої статті 14 та пункт 18 частини першої статті 15);

3) для осіб, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною, скасовано такі пільги:

- компенсація вартості проїзду до санаторно-курортного закладу і назад (зміни до пункту 6 частини першої статті 16);

- безплатний проїзд один раз на рік (туди і назад) залізничним транспортом у двомісному купе спальних вагонів швидких і пасажирських поїздів, водним транспортом у каютах 1 класу (на місцях першої категорії) експресних і пасажирських ліній, повітряним або міжміським автомобільним транспортом (виключено пункт 15 частини першої статті 16);

- безплатне користування внутріміським транспортом (трамваєм, автобусом, тролейбусом, метрополітеном, водними переправами) і поїздами

приміського сполучення, а в сільській місцевості - автобусами приміських і міжміських маршрутів, у тому числі внутрірайонних, внутрі- та міжобласних незалежно від відстані і місця проживання (виключено пункт 16 частини першої статті 16);

4) статті 14, 15 та 16 доповнено нормами, які ставлять надання окремих пільг, передбачених цими статтями, у залежність від середньомісячного сукупного доходу сім'ї. Цим звужено коло суб'єктів, які матимуть відповідні права та гарантії, передбачені Законом України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту".

1. Стаття 22 Основного Закону України зазначає: права і свободи людини і громадянина, закріплені цією Конституцією, не є вичерпними; конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані; при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод.

Аналізуючи категорію "звуження змісту прав і свобод" Конституційний Суд України в мотивувальній частині свого Рішення від 11 жовтня 2005 року № 8-рп/2005 (справа про рівень пенсії і щомісячного довічного грошового утримання) констатував: "Зміст прав і свобод людини - це умови і засоби, які визначають матеріальні та духовні можливості людини, необхідні для задоволення потреб її існування і розвитку. Обсяг прав людини - це кількісні показники відповідних можливостей, які характеризують його множинність, величину, інтенсивність і ступінь прояву та виражені у певних одиницях виміру.

Звуження змісту прав і свобод означає зменшення ознак, змістовних характеристик можливостей людини, які відображаються відповідними правами та свободами, тобто якісних характеристик права. Звуження обсягу прав і свобод - це зменшення кола суб'єктів, розміру території, часу, розміру або кількості благ чи будь-яких інших кількісно вимірюваних показників використання прав і свобод, тобто їх кількісної характеристики" (абзаци п'ятий, шостий пункту 4).

Крім того, Конституційний Суд України у своєму Рішенні від 22 вересня 2005 року № 5-рп/2005 (справа про постійне користування земельними ділянками) роз'яснив своє розуміння словосполучення "звуження змісту та обсягу прав і свобод людини і громадянина", що міститься в частині третій статті 22 Конституції України. Так, Конституційний Суд України вважає, що "конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані (частина друга), при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод (частина третя). Скасування конституційних прав і свобод - це їх офіційна (юридична або фактична) ліквідація. Звуження змісту та обсягу прав і свобод є їх обмеженням. У традиційному розумінні діяльності визначальними поняття змісту прав людини є умови і засоби, які становлять можливості людини, необхідні для задоволення потреб її існування та розвитку. Обсяг прав людини - це їх

сутнісна властивість, виражена кількісними показниками можливостей людини, які відображені відповідними правами, що не є однорідними і загальними". При цьому Конституційний Суд України зазначив, що "загальновизнаним є правило, згідно з яким сутність змісту основного права в жодному разі не може бути порушена".

У зв'язку із цим Конституційний Суд України вважає, що визнання Законом правових актів такими, що втратили чинність, зупинення їх дії, внесення до них змін і доповнень стосовно закріплених в них прав і свобод людини і громадянина є скасуванням або обмеженням цих прав і свобод.

Абсолютне скасування прав і свобод виражене у виключенні Законом № 76 таких норм із Закону № 3551:

1. із статті 14, яка визначає пільги для учасників війни, - пункту 7 та пункту 16 частини першої;

2. із статті 15, яка визначає пільги особам, на яких поширюється чинність цього Закону, - пункту 7 та пункту 18 частини першої;

3. із статті 16, яка визначає пільги для осіб, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною, - у пункті 6 виключення слів "з компенсацією вартості проїзду до санаторно-курортного закладу і назад" і "розмір та порядок виплати компенсації"; пункту 15 та пункту 16 частини першої.

Виключення пільг та гарантій, які були передбачені вказаними нормами, є очевидним і безспірним порушенням статті 22 Конституції України.

Крім того, оскаржувані норми Закону № 76, якими доповнено статті 14, 15 та 16 Закону № 3551 положеннями про надання окремих пільг в залежності лише від доходу сім'ї пільговика, також є такими, що порушують статтю 22 Конституції України, оскільки звузили коло суб'єктів, які раніше мали відповідні соціальні права та гарантії, що відповідно до правової позиції Конституційного Суду України, викладеної у Рішенні від 11 жовтня 2005 року № 8-рп/2005, є звуженням обсягу прав і свобод.

На підтвердження позиції про звуження кола суб'єктів відповідних прав слід проаналізувати вказані положення.

Так, статтю 14 Закону № 3551 доповнено частиною шостою такого змісту:

"Установити, що пільги, передбачені пунктами 1, 2, 4, 5, 6 та 18 частини першої цієї статті, надаються за умови, якщо розмір середньомісячного сукупного доходу сім'ї в розрахунку на одну особу за попередні шість місяців не перевищує величини доходу, який дає право на податкову соціальну пільгу у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України."

Також статтю 15 Закону № 3551 доповнено частиною сьомою такого змісту:

"Установити, що пільги, передбачені пунктами 1, 2, 4, 5, 6 та 20 частини першої цієї статті надаються за умови, якщо розмір середньомісячного сукупного доходу сім'ї в розрахунку на одну особу за попередні шість місяців не перевищує величини доходу, який дає право на податкову соціальну пільгу у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України."

Таким чином, учасники війни та особи, на яких поширюється чинність цього Закону (стаття 10), у яких сукупний дохід сім'ї є вищим за встановлену межу, уже не мають права (яке мали раніше) на:

- безплатне одержання ліків, лікарських засобів, імунобіологічних препаратів та виробів медичного призначення за рецептами лікарів;
- безплатне першочергове зубопротезування (за винятком протезування з дорогоцінних металів);
- 50-процентну знижку плати за користування житлом (квартирна плата) в межах норм, передбачених чинним законодавством;
- 50-процентну знижку плати за користування комунальними послугами (газом, електроенергією та іншими послугами) та скрапленням балонним газом для побутових потреб в межах середніх норм споживання.
- 50-процентну знижку вартості палива, в тому числі рідкого, в межах норм, встановлених для продажу населенню, для осіб, які проживають у будинках, що не мають центрального опалення;
- позачергове користування всіма послугами зв'язку та позачергове встановлення на пільгових умовах телефонів; оплату абонементної плати за користування телефоном у розмірі 50 процентів від затверджених тарифів.

Крім того, статтю 16 Закону № 3551 доповнено частиною другою такого змісту:

"Установити, що пільги, передбачені пунктами 4, 5, 7 та 12 цієї статті, надаються за умови, якщо розмір середньомісячного сукупного доходу сім'ї в розрахунку на одну особу за попередні шість місяців не перевищує величини доходу, який дає право на податкову соціальну пільгу у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України."

В результаті запровадження такої норми, особи, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною, у яких сукупний дохід сім'ї вищий за встановлену межу, втратили право (яке мали раніше) на отримання таких пільг:

- першочергове безплатне забезпечення ліками, лікарськими засобами, імунобіологічними препаратами та виробами медичного призначення, що придбані за рецептами лікаря, доставка за його висновком ліків додому;
- безплатне виготовлення і ремонт зубних протезів (крім виготовлених з дорогоцінних металів);
- звільнення від квартирної плати незалежно від форми власності житлового фонду, від оплати комунальних послуг, від оплати скрапленого балонного газу для побутових потреб, від плати за користування домашнім

телефоном і позавідомчою охоронною сигналізацією житла незалежно від виду житлового фонду;

- позачергове користування всіма видами послуг зв'язку, позачергове і безплатне встановлення домашніх телефонів, позачергове і безплатне обладнання житла засобами позавідомчої охоронної сигналізації.

Таким чином, виходячи з наведеного, суб'єкти конституційного подання дійшли висновку, що положення пункту 9 розділу I Закону № 76 скасовують та обмежують конституційні права громадян на соціальний захист, встановлені законами України пільги, компенсації та гарантії, розміри та порядок їх надання, чим грубо порушують приписи частин другої та третьої статті 22 Конституції України, згідно з якими конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані, при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод.

2. Відповідно до статті 21 Основного Закону України усі люди є вільні і рівні у своїй гідності та правах. Права і свободи людини є невідчужуваними та непорушними.

Проте, у протиріччя статті 21 Конституції України Верховна Рада України відійшла від припису про непорушність прав і свобод людини та шляхом прийняття закону фактично порушила конкретні права на соціальний захист учасників війни, осіб, на яких поширюється чинність цього Закону та осіб, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною.

Суб'єкти права на конституційне подання вважають, що порушення прав та свобод зазначених осіб можна охарактеризувати як:

- відміна конкретних прав і свобод, що існували раніше;
- звуження кола суб'єктів, що отримуватимуть конкретні права і свободи, тобто зменшення кількості осіб, на які поширюватимуться певні права і свободи.

Тому у цьому вбачається порушення нормами пункту 9 розділу I Закону № 76 приписів статті 21 Конституції України.

3. У статті 46 Конституції України законодавець визначив одне із основних прав громадян - право на соціальний захист, що включає право на забезпечення їх у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також у старості та в інших випадках, передбачених законом.

Положення Закону № 76, які пропонується визнати неконституційними, порушують права на соціальний захист значної кількості осіб.

Приймаючи закони, які визначають певні соціальні права громадян, Верховна Рада України вирішує завдання посилення соціальної захищеності окремих категорій населення шляхом надання пільг і державної соціальної підтримки, створення належних умов для життєзабезпечення, поліпшення їх

матеріального становища, забезпечення прав на охорону їх життя, здоров'я, освіти, тощо.

Разом з тим, шляхом скасування певних пільг, гарантій та компенсацій, яке відбувається згодом, держава доводить своє небажання або неспроможність виконувати взяті на себе раніше соціальні зобов'язання, чим порушує приписи Конституції України.

На цьому наголошує Конституційний Суд України у своєму Рішенні від 9 липня 2007 року № 6-рп/2007. Так, зокрема, він висловлює позицію про те, що "невиконання державою взятих на себе соціальних зобов'язань порушує принцип соціальної, правової держави (стаття 1 Конституції України). Конституційний Суд України, зокрема, вважає, що утверджуючи і забезпечуючи права і свободи громадян, держава окремими законами України встановила певні соціальні пільги, компенсації і гарантії, що є складовою конституційного права на соціальний захист і юридичними засобами здійснення цього права, а тому відповідно до частини другої статті 6, частини другої статті 19, частини першої статті 68 Конституції України вони є загальнообов'язковими, однаковою мірою мають додержуватися органами державної влади, місцевого самоврядування, їх посадовими особами. Невиконання державою своїх соціальних зобов'язань щодо окремих осіб ставить громадян у нерівні умови, підриває принцип довіри особи до держави, що закономірно призводить до порушення принципів соціальної, правової держави. Принципи соціальної держави втілено також у ратифікованих Україною міжнародних актах: Міжнародному пакті про економічні, соціальні і культурні права 1966 року, Європейській соціальній хартії (переглянутій) 1996 року, Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, та рішеннях Європейського суду з прав людини. Зокрема, згідно зі статтею 12 Європейської соціальної хартії (переглянутої) 1996 року держава зобов'язана підтримувати функціонування системи соціального забезпечення, її задовільний рівень, докладати зусиль для її поступового посилення тощо".

Таким чином слід підсумувати, що з прийняттям змін до Закону № 3551 в частині відміни та звуження певних прав і свобод, відбулося порушення статті 46 Конституції України, яке полягає у невиконанні державою свого обов'язку матеріально забезпечувати громадян у випадках, передбачених законом.

4. Друге речення частини другої статті 8 Конституції України визначає, що Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй.

Враховуючи вищенаведене обґрунтування щодо невідповідності пункту 9 розділу I Закону № 76 статтям 21, 22 та 46 Конституції України суб'єкти права на конституційне подання дійшли висновку, що при прийнятті цього Закону Верховною Радою України порушено також приписи частини другої статті 8 Конституції України, оскільки вона прийняла закон, окремі норми якого суперечать Конституції України.

Окремо слід зазначити, що Конституційний Суд України неодноразово розглядав справи і приймав рішення, у яких визнавав окремі положення законів щодо зупинення або обмеження пільг, компенсацій і гарантій такими, що не відповідають Конституції України (рішення Конституційного Суду України від 20 березня 2002 року № 5-рп/2002 (справа щодо пільг, компенсацій і гарантій), від 17 березня 2004 року № 7-рп/2004 (справа про соціальний захист військовослужбовців та працівників правоохоронних органів), від 1 грудня 2004 року № 20-рп/2004 (справа про зупинення дії або обмеження пільг, компенсацій і гарантій), від 11 жовтня 2005 року № 8-рп/2005 (справа про рівень пенсії і щомісячного довічного грошового утримання). Проте, незважаючи на зазначені рішення Конституційного Суду України, Верховною Радою України регулярно приймаються закони, якими здійснюється зупинення дії інших законів України щодо надання пільг, компенсацій і гарантій або внесення до них змін, скасування чи обмеження пільг, компенсацій і гарантій, а також встановлюється інше правове регулювання відносин, ніж передбачено законами України. Одним із прикладів таких порушень Конституції України є Закон № 76, з приводу окремих положень якого є наявність спору щодо їх конституційності.

Абсолютно безспірним і очевидним є те, що у своїх рішеннях щодо пільг і компенсацій Конституційний Суд України закладав основоположний принцип - рівень соціальної забезпеченості, який раніше був встановлений законами для громадян України, не може бути обмеженим.

На нашу думку, цей принцип має бути забезпечений шляхом неприйняття законодавчих ініціатив, які направлені на будь-яке звуження, зменшення чи обмеження закріплених у законах прав, свобод, пільг, гарантій та компенсацій. А у разі прийняття таких ініціатив на захист громадян України має стати Конституційний Суд України, оскільки лише йому підвідомчі питання визнання законодавчих актів чи окремих їх положень неконституційними.

Таким чином, суб'єкти права на конституційне подання вважають, що положення пункту 9 розділу I Закону України "Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України" мають бути визнані такими, що не відповідають Конституції України у зв'язку з їх невідповідністю частині другій статті 8, статті 21, частині другій та третій статті 22, частині першій статті 46 Конституції України.

Згідно зі статтею 15 Закону України "Про Конституційний Суд України" підставами для прийняття Конституційним Судом України рішення щодо неконституційності правових актів повністю чи в їх окремих частинах є, зокрема, їх невідповідність Конституції України.

На підставі викладеного, керуючись статтями 147, 150, 152 Конституції України, статтями 13, 39, 40, та 71 Закону України "Про Конституційний Суд України",

ПРОСИМО:

1. Відкрити конституційне провадження у справі за цим конституційним поданням.

2. Визнати такими, що не відповідає Конституції України (є неконституційними) пункт 9 розділу I Закону України "Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України".

3. Визнати конституційне провадження у справі за цим конституційним поданням невідкладним.

4. Залучити до участі в конституційному провадженні уповноважених представників суб'єкта права на конституційне подання за дорученням народних депутатів України:

Королевську Наталію Юрїївну;

Німченка Василя Івановича;

Шпенова Дмитра Юрїйовича.

Перелік документів, що додаються:

1. витяг із Конституції України від 28 червня 1996 року № 254к/96-ВР;

2. витяг із Закону України "Про Конституційний Суд України" від 16 жовтня 1996 року № 422/96-ВР;

3. витяг із Закону України "Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України" від 28 грудня 2014 року № 76-VIII;

4. витяг із Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" від 22 жовтня 1993 року № 3551-XII;

5. Рішення Конституційного Суду України від 22 вересня 2005 року № 5-рп/2005;

6. Рішення Конституційного Суду України від 11 жовтня 2005 року № 8-рп/2005;

7. Рішення Конституційного Суду України від 9 липня 2007 року № 6-рп/2007;

8. два примірники конституційного подання та доданих до нього матеріалів.

Додаток
до конституційного подання щодо відповідності Конституції України
(конституційності) пункту 9 розділу I Закону України "Про внесення
змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих
актів України" від 28 грудня 2014 року № 76-VIII

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
1	Бойко Юрій Анатолійович	160	
2	Бакулін Євген Миколайович	308	
3	Балицький Євген Віталійович	284	
4	Бахтеева Тетяна Дмитрівна	168	
5	Білий Олексій Петрович	164	
6	Вілкул Олександр Юрійович	161	
7	Воропаєв Юрій Миколайович	172	
8	Гальченко Андрій Володимирович	247	
9	Гусак Володимир Георгійович	174	
10	Добкін Дмитро Маркович	376	
11	Добкін Михайло Маркович	162	
12	Долженков Олександр Валерійович	182	

Додаток
до конституційного подання щодо відповідності Конституції України
(конституційності) пункту 9 розділу I Закону України "Про внесення
змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих
актів України" від 28 грудня 2014 року № 76-VIII

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
13	Дунаєв Сергій Володимирович	309	
	Звягільський Юхим Леонідович	255	
14	Іоффе Юлій Якович	310	
15	Кісельов Андрій Миколайович	176	
16	Козак Тарас Романович	173	
17	Колесніков Дмитро Валерійович	180	
18	Королевська Наталія Юріївна	167	
19	Ларін Сергій Миколайович	165	
20	Львовчкін Сергій Володимирович	171	
21	Львовчкіна Юлія Володимирівна	175	
22	Мартовицький Артур Володимирович	251	
23	Матвієнков Сергій Анатолійович	263	

Додаток
до конституційного подання щодо відповідності Конституції України
(конституційності) пункту 9 розділу I Закону України "Про внесення
змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих
актів України" від 28 грудня 2014 року № 76-VIII

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
24	Мирний Іван Миколайович	177	
25	Мірошніченко Юрій Романович	179	
26	Мороко Юрій Миколайович	178	
27	Мураєв Євгеній Володимирович	379	
28	Нечаєв Олександр Ігорович	185	
29	Німченко Василь Іванович	184	
30	Новинський Вадим Владиславович	170	
31	Омельянович Денис Сергійович	259	
32	Павленко Юрій Олексійович	183	
33	Павлов Костянтин Юрійович	246	
34	Папієв Михайло Миколайович	181	
35	Рабінович Вадим Зіновійович	163	

Додаток
до конституційного подання щодо відповідності Конституції України
(конституційності) пункту 9 розділу I Закону України "Про внесення
змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих
актів України" від 28 грудня 2014 року № 76-VIII

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
36	Сажко Сергій Миколайович	265	
37	Скорик Микола Леонідович	169	
38	Солод Юрій Васильович	257	
39	Шенцев Дмитро Олексійович	374	
40	Шпеню Дмитро Юрійович	252	
41	Шурма Ігор Михайлович	186	
42	Шуфрич Нестор Іванович	166	
43	Безбах А. А.	239	
44	Меленко Андрій Федорович	268	
45	Свистун Д. В.	368	
46	Минченко Сергій Григорійович	302	
47	Александров Олександр	358	

Додаток
до конституційного подання щодо відповідності Конституції України
(конституційності) пункту 9 розділу I Закону України "Про внесення
змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих
актів України" від 28 грудня 2014 року № 76-VIII

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
48	Бандуров В. В.	№ 232	
49	Куратовський В. П.	№ 271	
50	Шалоболов Ю. А.	N 344	
Всього 50 (п'ятдесят) підписів			
народних депутатів України.			
Керівник Управління кадрів			В. Максименко
			23.09.2015р.